

Möt Ibragim

Ibland är det svårt att tro att de finns, de där historierna som faktiskt slutar lyckligt - men det gör de. Jag vill berätta om mitt möte med Ibragim, en kille från Kazachstan, som tyvärr inte hade någon stor möjlighet att få ett normalt och ordnat liv, med tanke på vad Migrationsverket och Utlänningsnämnden hade bestämt sig för från början.

Ibragim hade både sin mamma och sin lillebror, som för övrigt är Ibragims största fan, i Sverige, när han kom hit den 23 jan 1999, 17 år gammal. Det var det främsta skälet till att han lämnade sitt hemland - han ville vara där hans familj var.

Som vanligt tog det lång tid, i detta fall ett par år, för Migrationsverket och Utlänningsnämnden att fatta beslut och när de väl gjorde det avtog de hans ansökan och ifrågasatte hur han hade klarat sig utan sin familj de senaste åren i Kazachstan. Eftersom Ibragim precis hade hunnit fylla 18 år betraktades han som vuxen och hade då, enligt myndigheterna, inte behov av att leva med sin familj.

Skälen till att Ibragim från första början hade stannat kvar i Kazachstan var att han gick en utbildning som han ville avsluta och att hans mamma inte hade haft pengar att ta med honom till Sverige.

Migrationsverket och Utlänningsnämnden motiverade avslaget med att Ibragim nu var myndig och hade ansvar för sitt eget liv. Det Migrationsverket valde att "glömma bort" var att de var de själva som hade förhalat processen och inte fattat beslut inom en rimlig tid från det att Ibragim kom hit. När han kom var han bara 17 år, d.v.s. omyndig, och hade då en självklar rätt att få uppehållstillstånd. Det var alltså myndigheterna som hade dragit ut på processen och därmed orsakat att Ibragim fick avslag på sin ansökan.

De tyckte också att de hade skäl att avslå Ibragims ansökan eftersom att han under några år i Kazachstan inte hade levt på heltid tillsammans med sin familj. Man brydde sig inte om att det berodde på att han hade bott på skolan under veckodagarna. De ifrågasatte alltså hans behov och vilja av att bo med sin familj, eftersom han tidigare inte hade gjort det på heltid.

Under den tid då Ibragim väntade på beslut från myndigheterna, träffade jag honom några gånger för att fika och fick lära känna en ambitiös ung kille, som aldrig gav upp eller slutade att tro på sig själv, trots myndigheternas motarbetning. Jag fick också höra om hans drömmar och vad han ville göra, om - eller snarare när - han fick stanna i Sverige. Han ville börja bygga en framtid här, läsa ekonomi på högskolan och skaffa en egen lägenhet.

Ibragims historia - hans situation och Migrationsverkets och Utlänningsnämndens avslag när det gäller att han inte skulle få leva med sin familj i Sverige - blev uppmärksammas i media och med framförallt Merits och andras, bland annat moderata ungdomsförbundets stöd, fick Ibragim till slut stanna i Sverige hos sin familj. Med all rätt. Varför skulle en artonårig pojke skiljas från sin familj, med motiveringen att han minsann hade klarat sig på egen hand tidigare, när han bodde på skolan och därför inte heller nu behövde bo i samma land som resten av sin familj när utbildningen var avklarad, med hänvisning till att han nu var myndig? Något, som Migrationsverket genom sin ineffektivitet själva hade orsakat.

Jag mötte honom igen för någon dag sedan, av en händelse, på Tensta gymnasium, där han nu läser in några ämnen. Han är som vilken 21-årig kille som helst och det är svårt att tro att han bara för ett par år sedan blev utsatt för svenska myndigheters stelbenthet, brist på humanitet och välvilja. Han skiner alltid som en sol och han har kvar sina stora ambitioner - nästa år är han behörig att söka in till högskola och universitet, vilket han också tänker göra. En utbildning i ekonomi hägrar fortfarande och med tanke på Ibragims starka vilja och hans obotliga optimism är jag övertygad om att det kommer att gå vägen.

Anna Johansson
Moderata ungdomsförbundet